

[Jes Lunde]

udmærket, at regeringen allerede for længe har forladt det udspil, som vi har første behandling af i dag. Så kan man selvfølgelig spørge sig selv, hvor god grund der så er til at gå i detaljer med forslaget, men jeg synes alligevel, det er nyttigt for både Folketinget og befolkningen at konstatere, hvor regeringen ligger i det politiske landskab. Hvad er det egentlig, den regering, vi har i øjeblikket, gerne ville gennemføre, hvis den havde mulighed for det?

Forslaget til finanslov er nemlig udtryk for en helt forrykt tankegang, når vi ser på, hvilken situation Danmark befinder sig i. Vi har i øjeblikket en af de mest dystre beskæftigelsesmæssige kriser i nyere danmarkshistorie, hver dag rummer nye budskaber om massefyringer, og ledigheden sætter rekord med over 300.000 arbejdsløse; det er en helt igennem katastrofal udvikling. I den situation taler alt naturligtvis for, at vi reber sejlene og gør vores yderste for, at finansloven kan bidrage til at løse problemerne. Vi burde sætte investeringer i gang, tage fat på uløste sociale opgaver, øge uddannelsesmulighederne, fordele arbejdet, ja, der er meget, Folketinget kunne gøre.

Ikke desto mindre har regeringen valgt at spille ud med et forslag til finanslov, der er strammere end finansloven for 1992. Med andre ord et forslag, der med sikkerhed vil øge arbejdsløsheden yderligere, et forslag, der viser, at regeringen ikke har brugt tiden til at få ideer til øgede aktiviteter og indgreb mod arbejdsløsheden, men at den tværtimod er mest optaget af at jage de arbejdsløse ved at klippe nye store huller i det sociale sikkerhedsnet.

Der er heldigvis ikke noget flertal i Folketinget for at støtte denne aggressive højrepolitik, som regeringen har lagt frem, tværtimod har et flertal bestående af S, SF, CD og De Radikale markeret, at det afviser hovedtrækkene i regeringens politik. Flertallet i Folketinget er faktisk efterhånden indstillet på en mærkbar indsats imod arbejdsløsheden, og det synes vi i SF er meget glædeligt.

Hvis vi oven i købet kunne nå dertil, at de partier kunne sætte sig sammen og forhandle om finansloven, mens regeringen holdt sig lidt i baggrunden, og hvis finansministeren kunne sige som statsministeren, at det da var udmærket, at partierne nu forhandlede uden regeringen, blev resultatet såmænd nok bedst. Hvis regeringen kunne indtage den stilling til sagen,

tror jeg, vi kunne nå meget. Jeg er nemlig ægte bekymret for, at så længe finansministeren sidder med ved forhandlingsbordet, vil flertallet vilje ikke få lov til at sætte sig igennem, før vi får en anden regering. Det er dybt u hensigtsmæssigt, at regeringen får lov til at blive siddende, selv om den har fået underkendt sin politik. Det skaber et dødvande, hvor den tiltrængte dynamik i beslutningsprocessen forsvinder, landet kommer til at stå i stampe, og det politiske dødvande på Christiansborg breder sig som negative ringe i vandet til det omgivende samfund, for det har desværre en afgørende betydning, hvem der sidder på regeringsmagten. Vi oplever i øjeblikket et tragikomisk spil, hvor regeringen optræder som en ulv i fåreklæder. Den stemmer flinkt for den dagsorden, der var flertal for under åbningsdebatten, og lover, at den skam gerne vil gøre en indsats mod arbejdsløsheden efter dagsordens retningslinjer, men det er desværre falsk, for samtidig arbejder den på at nedskyde alle konkrete forslag til en indsats mod arbejdsløsheden, uanset om de kommer fra SF, Entreprenørforeningen, BUPL, Håndværksrådet, Byggefagenes Arbejdsgiverforening eller Kommunernes Landsforening.

Melodien i regeringens svar er den samme, nemlig at det desværre ikke lader sig gøre, fordi, fordi, fordi regeringen har hørt fra en syg moster, der har hørt fra en fjern nabo, at det måske vil give problemer med en eller anden detalje, som regeringen så kan rette kikkerten ensidigt imod. Det er simpelt hen strengt at høre på. Jeg bliver med fru Mimi Jakobsens ord fra åbningsdebatten simpelt hen dårlig af at høre på de syge begrundelser for ikke at gøre noget. Det er helt åbenlyst, at embedsmandsapparatet bliver misbrugt til at producere negative svar, og det er ikke spor mærkeligt, når vi kender regeringens udgangspunkt, nemlig at finansloven ikke skal have nogen effekt på arbejdsløsheden. Men hvor længe vil midterpartierne finde sig i det?

Jeg nærer frygt for, at det i efteråret vil lykkes regeringen at drosle folketingsflertallets ambitionsniveau ned, og for at forhindre det synes jeg, at det ville være godt, hvis De Radikale og CD under denne debat ville komme med nogle mere håndfaste tilsagn om niveauet for indsatsen mod arbejdsløsheden; det er nemlig min erfaring, at regeringen har respekt for den slags.